

тища. А за да достигне по-скоро до Верей, отъ гдето вече можеше да се смѣта за спасенъ, той напусна широкия удобенъ друмъ на Загорскитѣ земи, и скъси пѣтя си презъ затрупани въ снѣгъ долини и усои, край шеметни бездни и опасни планински гърла. Чакъ когато зърна гордитѣ бойници на Хемскитѣ проходи, отъ устата му се изтрѣгна дългъ ликуващъ викъ.

А сега, срѣдъ топлината на бащиния домъ и преданата любовъ на близкитѣ, той усѣти изведнѣжъ какъ тежка умора превива измръзналото му, изтощено отъ гладъ и безсъние тѣло.

Предъ очитѣ му се мѣркаха познати, сияющи лица, нѣкой му изу заледенитѣ обуца, свалиха шапката, скарамангата, коланя му, сложиха въ рѣцетѣ му купа съ топло млѣко, малкиятъ Асѣнъ полази по колѣнетѣ му и се похвали съ червения си дроздъ, който скачеше уплашено въ една малка сребърна клетка, показаха малкия Александъръ, чудѣха се на смарагда, който искрѣше върху рѣжката му, треперещи отъ нѣжностъ прѣсти докосваха лицето, коситѣ, раменетѣ му . . . Иваница дигна замрежения си отъ умора взоръ и видѣ нѣкакво дребно гиздаво момиче, съ свѣтли като зафири очи. Помъчи се да си спомни, кѣде го е виждалъ, но не можа. Момичето поруменѣ и бързо сведе златнитѣ си мигли.

— Това е Мария, сестрата на Белота, — каза Петъръ и се усмихна.

Въ това време звучногърлестъ глашатай, за втори пѣтъ презъ този день, биеше съ две прѣчици върху ~~една опънатата върху дървенъ обръчъ~~ ^{отъ} агнешка кожа, и съобщаваше на сияющитѣ търновци, които бързо се трупаха наоколо му, чудна, невѣроятна вестъ.

Съ радостни викове огромната навалица се опѣти къмъ палата. Сякашъ до като не видѣха съ очитѣ си, не можеха да повѣрватъ, че тѣхниятъ любимъ Ицо се е завърналъ живъ и невредимъ.

По пѣтя си тѣ срещнаха единъ високъ слабъ момъкъ,